

Textiel is de geliefde beeldtaal van kunstenaress Jackie Howard. Als meisje versierde ze spijkerjasjes, later ontwierp ze banieren, vaandels en vlaggen voor de kerk. Nu leeft ze zich uit in de vertolking van Bijbelse teksten in gelaagde rijke, organische structuren, die net zo veelkleurig zijn als de mantel van Jozef. Van organza tot tule, van synthetisch papier tot moerbeibast.

■ Marie Verheij

Pionieren met textiel

Jackie Howard (1957) groeide op in een muzikaal hervormd gezin in Schiedam. Van haar moeder leerde ze met naald en draad omgaan. „Zij nam mij mee naar stoffenwinkels en ik heb uren met haar achter de naaimachine gezeten. Zij leerde mij uiterst nauwkeurig werken, waar ik haar oneindig dankbaar voor ben. Zodoende versierde ik op mijn 13e al spijkerjasjes”, vertelt ze in haar ruime atelier op een bovenverdieping in Putten, met uitzicht op de toren.

Voor het raam staat een grote tafel. De rechterhelft is om te schilderen, de andere om te naaien met haar bejaarde Pfaff. Onder de trap staat een aantal gesealde doeken klaar voor de expositie „Sjier Hasjiriem, het bijbelboek Hooglied”.

Een ervan laat ze aan het eind van het interview zien: het is het doek „Het huis van mijn moeder” – waarop ze oude kleedjes van oma Den Hartog verwerkte, een heuse merklap met het jaartal, in rood, 1905, en een foto van haar moeder. „Textiel is altijd mijn beeldtaal gebleven”, zegt Howard. De kunstacademie was tamelijk onbekend in het milieu waarin ze opgroeide. Dus ging Howard haar eigen weg. „Ik was eindelijk aan het experimenteren en het

ontdekken”, vertelt ze nadat ze koffie met koekjes heeft geserveerd.

Laatbloei

Uit al dat pionieren sproot uiteindelijk het verlangen voort om vrij beeldend werk te maken. „Ik ben een laatbloei en heb mezelf geschoold door te leren van andere kunstenaars. Kunst is almaar intens kijken en observeren.” Howard weet zich onder

„Ik hou van de dingen waar de adem van het leven overheen is gegaan”

„Het huis van mijn moeder”. beeld Jackie Howard

anderen geboeid door Chagall, Van Gogh en, meer eigentijds, Marc Mulders.

De Bijbel geeft haar licht en uitzicht, duidelijkheid en inspiratie. Als kind verloor ze zich al in de verhalen van het Oude Testament; Jesaja is haar lievelingsboek en nu brengt ze de oude klassieke teksten tot leven in veelkleurig textiel. „De psalmen van David zijn zowel lofprijzingen als blues – ook Job en Jeremia waren notoire klagers, maar God vindt dat niet erg, je mag bij Hem komen met je vragen, je ellende en je wanhoop.” Als de inspiratie uitblijft, zet ze „keihard Bach” of andere instrumentale muziek op om „in de discipline” te komen. „Het is voor mij ook een geestelijk gebeuren als ik aan het werk ben. Ik moet afstemmen op wat de Geest mij wil zeggen.”

„In het begin had ik niets met abstract, maar ik merk nu dat ik steeds dichterbij de kern wil komen en alle ballast van me af wil werpen, waardoor het beeld sterker wordt. Mijn werk wordt daardoor vanzelf abstracter. De materialen waarmee ik werk lenen zich daar goed voor.” Ze haalt een doek tevoorschijn dat associaties oproept met een van de stadspoorten van Jeruzalem. „Verwachting”, heet dit kunstwerk. Goud, geel en groen glijden glanzend in elkaar over – het

biedt een panoramisch uitzicht op het centrum van stad.

Brander

Howard werkt met innovatieve en industriële hightechmaterialen, zoals synthetisch papier en vliezen. Ze bewerkt die met acrylverf en een brander. Door de hitte smelt het materiaal, waardoor dieper gelegen lagen zichtbaar worden. „Deze manier van werken is verrassend, je kan het sturen, maar het materiaal doet wat het zelf wil. Dat geeft mij veel vrijheid om te spelen.”

Ook betreft ze organische structuren in haar werk. Het haar van de vrouw uit het Hooglied – op het figuratieve doek „Ik sliep maar mijn hart waakte” – maakte ze van moerbeibast gecombineerd met synthetisch papier. „Met oliekrijt maak ik het tot een geheel. Alle materialen worden met de naaimachine aan elkaar geboetseerd. Het moet allemaal houdbaar zijn. Alles wat door mijn handen gaat, wordt geverfd en met een transparante gel afgewerkt.”

Hooglied

In hun leven werden Howard en haar man geraakt door het Jodendom. Het boekje „Het evangelie is joods” sloeg in als een bom. „Jesus was een Jood, we hebben alles aan de Joden te danken. We zijn in die edele olijf ingeënt.

God heeft Israël nooit opgegeven. Zolang er zon en maan aan de hemel staan, zal Israël mijn volk zijn, staat er in Jesaja. De trouw van God spreekt mij aan. We zijn in de Joodse cultuur gedoken, maar we zijn nog steeds christen; het Jodendom is erbij gekomen en dat heeft mijn werk verrijkt.”

In de afgelopen jaren exposeerde Howard onder meer met werk van bomen, seizoenen en Joodse feesten. Tot en met half septem-

Jackie Howard: Afstemmen op wat de Geest mij wil zeggen

ber is er een serie van twintig doeken te bezichtigen over het Hooglied in Museum Sjoel Elburg. Ze werkte het Hooglied uit in twee sferen. Enerzijds zijn er doeken in frisse zachte tinten, uitspruitende tuinen, impressionistische tafereel van de opbloeiende liefde, van geluk en hoop, het liefdesverhaal tussen twee mensen. „In sommige gedeelten voel je hoe de Eeuwige verlangt naar zijn duifje Israël. Het is een lied van verlangen en verwachting, tussen bruid en bruidegom,

in de lever wint geeft de h Aan diep de d belic ning onbe en h gescl

Troos How hore emoti vlakl zoek lijne ven i waar heen in m het l ze do troos kenn

Tot en Muse textie (1957) des (1 perso Hoogl >>mus ward.